

ÖZGE'NİN DİRİLİŞİ

Ahmet Bulut

ÖZGE'NİN DİRİLİŞİ

Ahmet Bulut

ŞOK EDEN KARŞILAŞMA

Çok gezen mi bilir çok okuyan mı? Gezen de bilir okuyan da. Görmesini bilersen gezdiğin yerlerde okuyacak çok şey bulursun. Okumasını bilersen oturduğun yerden dünyayı gezersin. Her ikisinin de artısı ve eksisi var. On yılı aştı geziyorum. Gezdiğim yerleri gözlüyorum. İbret nazarıyla bakıyorum gezdiğim yerlere. Bizden öncekilerin izlerini sürüyorum zaman zaman. Nice sultanlar, nice krallar, nice imkan sahipleri yaşamış şahit oluyorum. Hiç ölmeyecek gibi saraylar yapmışlar. Ölümsüzlüğün peşine düşmüşler ama nafile. Şimdi onların izleri kalmış bizlere ibret levhası olarak.

Rabbimizin şu mübarek uyarısı kulağımda çınlıyor,

“De ki: ‘Yeryüzünde gezip dolaşın, sonra da (peygamberleri) yalanlayanların sonlarının nasıl olduğuna bakın.’”(En’am,11)

Benden önce kimler geldi kimler geçti şu fani alemden. Bir gün ben de geçeceğim. Geçtiğim yerlerde izince yürürsem son rehberin, bende iz bırakırım diye ümit ediyorum. Yürüdüğün yola dikkat etmelisin. İzini sürdüğün rehberin, sahibinin rızası yolunda yürütmeli seni.

Yola çıktığımız ilk günlerdi. İstanbul’umuzun en hareketli ilçelerinden birine namazı anlatmak için davet edildim. “Namaz için namaz” diyerek yürümeye başlamıştık. Heyecanımız dorukta. Gece gündüz namaz konuşuyor, namaz projeleri üretiyor ve namaz hayalleri kuruyorduk. Rüyalarımız bile namazla nurlanıyordu. Böyle bir günde program için gittiğimiz salonun girişinde hiç beklemediğimiz bir sürprizle karşılaştık. Tam

salona gireceğim, bir grup öğrenci bana doğru yaklaştı. İçlerinden biri "İşte beklediğimiz hocamız" dedi. Daha o sözünü bitirir bitirmez bir kızımız laubali bir tarzda,

"Hocaaam ne anlatacaksın?" dedi.

"Kızım konumuz namaz, namazı anlatacağım" dedim. Bunun üzerine,

"Ohooo ben Allah'a inanmıyorum ki siz bize namazı anlatacaksınız." deyiveydi.

Bu cümleyi o güne kadar hiç duymamıştım. Ne diyeceğim, nereden başlayacağım bilemedim. Kanımın donduğunu hissettim. Fena sarsılmıştım. Kendimi toparlamaya çalıştım. Tekrar o kızımıza bakarak,

"Kızım adın nedir?" dedim.

"Özge" dedi.

"Ne iş yaparsın, çalışıyor musun, okuyor musun?"

"Lise son sınıfta öğrenciyim" dedi.

Vay be, Cennet vatanımda lise son sınıfa gelmiş öğrenci kardeşim, ağız dolusu cümlelerle, "Ben Allah'a inanmıyorum" diyor. Kendimi toparlamaya çalıştım.

"Kızım seninle konuşmak ve zihnindeki problemleri çözmek isterim fakat programa geciktim. Salondakiler bizi bekliyor. Bak buraya kadar gelmişsin, gel beraber salona girelim. Anlatacaklarım sana ağır gelebilir, dikkatini çekmeyebilir veya sıkıcı bulabilirsin. Senden rica ediyorum gel. Söz, programdan sonra istediğin kadar konuşacağız" dedim.

Bu sırada beni apar topar salona aldılar. Kalabalık bir dinleyici kitlesi bekliyordu. Benim aklımsa dışarda kalmıştı. Kızımız içeri girdi mi, girmede mi? Konuşma biter bitmez aklımda aynı soruyla dışarı çıktım. Sağa baktım sola baktım, maalesef yoktu.

Kızımız çoktan gitmişti. Yüreğime adeta bir hançer saplanmıştı. Artık yapacak bir şey yoktu...

Her programdan sonra yaşadığım enteresan olayları eşim ve çocuklarımla paylaşıyorum. Güzellikleri paylaştıkça onlar da mutlu olurlar. Mutluluğumuzu böylece büyütürüz. Yaptığım çalışmalara destekleri daha da perçinlenir. En büyük destekçim ve şevk kaynağım onlardır.

Eve döndüğümde taze bir haber var mı, diye bekliyorlardı. Bu o kadar alışık bir hal aldı ki eve vardığımda bir şey anlatmayınca yadırgar hale geldiler. Bu sefer beni neşesiz görünce eşim alelacele sordu;

"Hayırdır, canını sıkın bir şey mi oldu? Bu akşam seni moralsiz gördüm. Hayrolsun inşallah. Anlatmak ister misin, meraklandım." dedi.

Başımdan geçenleri anlattım. Canımı sıkın olayı öğrenince eşim dayanamadı:

"Keşke içeri girmeseydin, o kızımızla ilgilensedydin. Salondakilere yapacağın konuşmadan daha hayırlı bir iş yapmış olurdun. Salonda seni dinlemeye gelenler iyiyi kötüyü ayırt eden bir bilince sahipler ki seni dinlemeye gelmişler. Fakat o kızımız henüz rotasını bulamamış, şeytanın tuzağına düşmüş, Rabbi ile arası açılmış. Çevresi onu özünden koparmış. Vicdanının sesini işitmez olmuş. Küllenmiş olan imanını temizleyecek bir dost bulamamış. Senin ayağına kadar gelmiş bu fırsatı nasıl kaçırdın? Onun elinden tutabilseydin, dünya ve içindekilerden daha hayırlı bir iş yapmış olacaktın."

"Haklısın ne söylesen yeridir. Fakat böyle zamanlarda insanın basireti mi bağlanıyor yoksa heyecandan nutku mu tutuluyor bilinmez. Ayağımıza kadar gelmiş fırsatı kaçırdık. Salondakilere de o anda durumu anlatmamız biraz zordu."

ALLAH'IM KAÇAK KULUN GELDİ

Aradan kırk beş-elli gün geçmişti. Yine o bölgeye başka bir programa davet ettiler. Gün geldi yollara düştüm. Özge kızımız düştü gönlüme. Acaba bugünkü programdan haberi oldu mu? Afişlerde ismimi veya resmimi görüp gelirse ne yapmalıyım? Nereden başlamalıyım, nasıl anlatmalıyım Rabbimizi? Bu düşünce bütün benliğimi sardı. Yol boyunca Özge kızımızı düşündüm. Program aynı salondaydı. Heyecan dorukta. Geldi mi, gelecek mi yol boyunca bu düşünce zihnimi kemirip durdu.

Salonun önüne geldiğimde elim ayağım titriyordu. Merdivenlerden adım adım çıktıkça heyecanım daha da arttı, nefesim daraldı. Tam salonun girişine varmıştık ki Özge karşımızda beliriverdi.

“Hocam beni tanıdınız mı ben Özge” dedi. Konuşma üslubu değişmiş. İlk görüşmemizdeki laubaliliği gitmiş, yerine olgunluk gelmişti. Yüzünde tatlı bir tebessüm, bakışları yerde, sesi titrek ve heyecanlandığı her halinden belli. Derin bir nefes aldı, bakışlarını yerden kaldırdı ve mahzun bir eda ile söze başladı.

“Hocam biliyor musunuz, ilk karşılaşmamızda söylediğim sözlerden dolayı kendimden utanıyorum. Hatta nefret ediyorum o halimden. Nasıl düştüm şeytanın tuzağına hala anlamış değilim. Bildiğim bir şey var insan arkadaş kurbanı oluyor. Boşuna dememişler ‘insan arkadaşının dini üzeredir’ diye. Ben çevremdekilerin dini telkinlerine baş kaldırmayı ateistlik zannediyordum. Ergenlik döneminin enerjisini yanlış yönde

kullanmışım. Dinle ve dindarlarla dalga geçmeyi kendime vazife biliyordum. Çok serserilik yaptım. Birçok günaha daldım. Elhamdülillah Allah sizi karşıma çıkardı. Yoksa rotasını kaybetmiş gemi gibi yalçın dalgalar arasında kaybolup gidecektim.

Ben o gece sizi dinlemek için salona girdim. Asla yapamayacağım bir şeyi yaptım. Çünkü benim ukalalığımaya rağmen siz beni azarlamadınız. Beni tersleyip kovmadınız. Beni cehennemle tehdit etmediniz. Bana baba şefkatiyle yaklaştınız. Babamda görmediğim şefkati sizde tattım. Hele ses tonunuz ta yüreğime dokundu. Dilinizden dökülen her kelime yüreğimde yankılandı. İlk defa içimden gelen sesi duydum. Onun davetine icabet ettim. İçimden gelen ses "Gir içeri. Seni şefkatle davet edenin davetine icabet et" dedi. Yüreğimin sesini dinledim, içeriye girdim. Çok kalabalıktı. Alışık olmadığım bir ortama giriyordum. Ne ile karşılaşacağımı bilmeden bir direğin dibinde bulduğum bir yere oturdum. Arkadaşlarım şaşkındı. Benim bu halime bir anlam veremediler. Benden beklemedikleri bir hali yaşıyordum. Hep aleyhlerinde konuştuğum, nefret ettiğim insanların arasındaydım. Başı örtülü ve çarşafly bayanları görünce ürperirdim. Onları bir örgütün elamanları olarak görürdüm. Ülkemizi bölmeye çakiştiklarına inanırdım. Şimdi tam ortalarına düşmüştüm. Ne işim var burada, ben niye buraya geldim, nasıl geldim? Bunları düşünürken sohbe dikkat kesildim. Anlattıklarınız, anlatış tarzınız ve sesinizin naifliği beni büyüledi. Öyle bir hale geldim ki yerde miyim gökte mi bilemiyordum. İlk defa bu duyguları yaşıyordum. Ağzınızdan çıkan her cümle bana "Allah" dedirtiyordu. "Her şeyin sahibi O. Senin de sahibin ve Rabbin O" dedim. Gözyaşlarımı tutamadım. Gözyaşlarım hıçkırığa dönüşünce salonda daha fazla kalamadım. Dışarıya çıktım ve koşarak eve kaçtım.

Eve vardığımda vakit bir hayli geçti, annemler uyumuştı. Bütün vücudum tir tir titriyordu. Sanki bütün hücrelerim "Al-

lah” diyordu. Dilimde “Allah, Allah, Allah” kelimesi hiç düşmüyordu. Biraz kendimi toparlayınca, din dersinde hocamın anlattıklarından hatırımda kaldığı kadarıyla abdest aldım. Odama geçtim, kapıyı kilitledim. Ailemin bu halimi görmesini istemiyordum. Yaşadıklarımı, hissettiklerimi onlara anlatacak durumda değildim.

Ellerimi açtım ve başladım sahibime derdimi dökmeye.

“Allah’ım kaçak kulun geldi, tut ellerimden. Beni bana bırakma. Beni bana bırakırsan nereye sürükleneceğimi biliyorsun. Bu zamana kadar nasıl uzak kaldım Senden? Affet beni.

Bütün yaptıklarımın tevbe ediyorum. Edepsizliğime pişmanım. Senden uzak yaşamakla gurbeti yaşamışım. Her şey Senin bana ikramın iken ben kendimden bildim. Ben kendime zulmettim. Günahlarım beni Senden uzaklaştırdı. Sen bana şah damarımdan yakinken ben Seni inkar etme şaşkınlığına düştüm. Sana dua edecek yüzüm yok. Senden isterken bile kendimden utanıyorum. Sayamayacağım kadar nimetler vermişken ben bunları görmezden geldim. Cep telefonunu yapanı bildim de bunca gezegenleri, yıldızları, ayı, güneşi ve dünyamızı muhteşem bir şekilde yaratan Seni bilmezden geldim. İnkâr şaşkınlığına düştüm. Affet beni.

Kapına geldim, huzurunda diz çöktüm, yüreğimin sızısına gözyaşlarım şahittir. Ne olur affet beni. Gidecek başka kapım yok.

Sensin benim Rabbim.

Sensin beni bir basit sudan yaratan.

Sensin benim için annemin yüreğine şefkat koyan.

Sensin annemin göğsünde benim için lazım olan gıdayı süt olarak hazırlayan.

Sensin bana bakılacak yüz veren.

Sensin bana konuşacak dil veren.

Sensin bana Seni tanıyacak akıl veren.
Sensin bana seçme hürriyetini veren.
Sensin yıllarca sabreden.
Sensin bana Seni inkar ettiğim halde rızık veren.
Sensin bana bu geceyi yaşatan.
Sensin bana bu gece Kendini hissettiren.
Sensin beni bana getiren.

Sensin Allah'ım Sensin, Sensin, Sensin..." dedim ve "Allahu Ekber" diyerek namaza durdum. Ne kadar kıldım, nasıl kıldım bilemiyorum. Secdede dua ederken uyuyakalmışım. Namaz ne kadar tatlıymış. Rabbimizin huzurunda el bağlamak ne muhteşem bir huzurmuş. O'nun önünde iki büklüm olup secdeye kapanmak ne büyük devletmiş. Eğildikçe yükselmenin, yücelmenin, arınmanın, kendine gelmenin ve huzura kavuşmanın adresiymiş secde. Bunu anladım elhamdulillah."

"Sevgili hocam biliyor musun o gece beni en çok etkileyen, silkeleyen ve kendime getiren ne oldu?"

"Nerden bileyim güzel kızım? Bir saati aşkın zaman konuştum. Birçok şey söyledim. Ayet okudum, hadis okudum. Büyüklerin sözlerini paylaştım. Ama ben de merak ettim seni kendine getiren cümleyi. Nedir?"

"Hani Rabbimizin bizlere seslenişini ve davetini hatırlattığınız bir ayet vardı. Hatırladığım kadarıyla, 'Ey benim hayatını israf eden kullarım, Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin.' diye başlıyordu. İşte o mübarek ayet benim yüreğime indi. Sanki benim için özel bir mesajdı. Ondan sonra gelen cümlelerin hepsi bana söylenmiş gibi hissettim. Ondan sonra gözyaşlarıma hakim olamadım. Onları tekrar hatırlatır mısınız, hem bana hem de benim durumumda olanlara şifa olsun."

Özge'yi diriltten mübarek Zümer suresinin şu ayetleriydi:

“De ki (Allah şöyle buyuruyor): Ey nefislerine karşı (günah işleyip) aşırı giden kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü Allah (şirk koşan ve inkar edenler dışında, dilediği kimseler için) bütün günahları bağışlar. Şüphesiz O, çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir.”

“(Bundan böyle) size azap gelmeden önce Rabbinize dön(üp tevbe ed)in ve O’na (gönülden) teslim olun. Sonra yardım olunmazsınız.”

“Siz farkında bile değilkken ansızın size azap gelip çatmadan önce Rabbinizden size indirilen o en güzele (Kur’an’a) uyun.”

(Yoksa o azap günü, günahkar) kişi: “Allah’a karşı aşırı gitmemden dolayı yazıklar olsun bana! Gerçekten ben (Kur’an ve mü’minlerle) hakikaten alay edenlerdendim.” diye(rek üzüle)cektir.

Yahut: “Eğer Allah bana hidayet etseydi elbette ben (günahlardan) sakınlardan olurum.” diyecek.

Yahut azabı gördüğü zaman: “Keşke benim için (dünyaya) dönüş olsaydı da güzel hareket eden (mü’minler)den olsaydım.” diyecektir. (Zümer, 53-58)

Ayetler, Rabbinizin biz kullarına gönderdiği reçetelerdir. İnsan kullanım kılavuzudur. Problemlerimizin çözüm kaynağıdır. Dertlerimizin devasıdır. İnsanlığın kurtuluşunun şifreleridir. Yaşadığımız psikolojik ve sosyolojik problemlerimizin tek çözüm merciidir. Fakat kusurumuz var, reçeteyi şifa niyetine okuyoruz, gereğini yapmıyoruz. Şifa kaynağı yanı başımızda durduğu halde hastalığımızla boğuşmaya devam ediyoruz.

O gece kızımın yüreğini temizleyen ve imanını harekete geçiren Sevgili Peygamberimizin (sav) mübarek sözlerinden birkaçını da burada zikretmek faydalı olacaktır.

“Allah’a (cc) tevbekar gençten daha sevgilisi, isyanda devam eden ihtiyardan daha kötüsü ve sevaplar içinde de Cuma

günü ve gecesinde yapılandan sevgili, günahlar içinde de yine Cuma günü ve gecesinde işlenilenden daha nefret edileni yoktur.”¹

“Allah (cc) kulun tevbesi sebebiyle, sizden birinin geniş bir çölde kaybettiği devesini ansızın bulmasından doğan sevincinden daha fazla sevinç duyar.”²

“Kul tevbe ettiği zaman, Allah onun günahlarını yazan meleklerine unutturur. Keza bunu onun uzuvlarına ve arzdan bilenlere de unutturur ki, Allah'a kavuştuğunda, günahı sebebiyle aleyhine şahitlik yapacak kimse kalmasın.”³

Bütün insanlık hayat bahşeden bu mesajlara aç ve susuz. Ama açlığının farkında değil. Derdinin devasına mesafeli duruyor. Şifayı yanlış yerde aradığı için de her geçen gün derdi artıyor. Özge bu konuda güzel ve güncel bir örnek oldu.

Özge kızımızın bu haberi bendenizi sevince boğdu. Son dönemde aldığım en güzel haberdirdi. Farkında olmadan Rabbimiz bir kardeşimin dirilişine bizi vesile kılmış. Sevgili Peygamberimizin (sav) müjdesine nail eylemiş. “Bir kişinin hidayetine vesile olmak dünya ve içindekilere sahip olmaktan daha hayırlıdır.” Rabbimize binlerce teşekkür ederiz. Bu O'nun bize ikramıdır.

Özge anlatmaya devam etti.

“Hocam sizinle tanışalı kırk günü geçti. O gece benim yenden doğduğum, İslam'la şereflendiğim, Rabbime döndüğüm, kendimi bulduğum gecedir. Mutluluk bana bu kadar yakinken ben onu başka adreslerde aramışım. Arkadaşlar bende ki değişimi fark ettiler.

1 Ramuz el-Ehadis Sayfa: 383 Sıra:9

2 Ramuz el-Ehadis Sayfa: 344 Sıra:8

3 Ramuz el-Ehadis Sayfa: 38 Sıra:7

'Kız sende bir değişiklik var hayırdır? Nedir bu değişikliğin sebebi? Bizden sakladığın bir şey mi? Hayatına birisi mi girdi? Kim bu yakışıklı? Hadi hadi saklama. Biz de tanıyalım bu şanslı kişiyi. Okuldan biri mi, yoksa mahalleden mi? Çok düşündük ve kendi aramızda konuştuk bir türlü çözemedik. Bizi daha fazla merakta bırakma.' dediler. Israrla hayatımda birinin olup olmadığını öğrenmeye çalıştılar. Onlara yaşadıklarımı anlatsam beni gericilikle, yobazlıkla, çağdışı olmakla ve kafayı yemekle suçlayacaklar. Benimle dalga geçecekler. Ortamlarından uzaklaştıracaklar. Henüz buna kendimi hazır hissetmedim. Öncelikle kendimi yetiştirmem gerektiğini düşündüm."

ALLAH'IM SENİ ÇOK SEVİYORUM

Mahallemizde kıyafeti, yürüyüşü, konuşması ve insanlarla olan diyaloguyla dikkatimi çeken Hacer hocayla tanışmak ve ondan yardım istemek geldi aklıma. Bundan önce ondan çekinirdim. Biraz da korkardım. Beni de kendisi gibi yapar diye endişe ederdim. Özellikle de kendisi gibi giyinmemizi ister diye hep uzak dururdum. Bir gün ziyaretine gittim. Çok heyecanlıyım. Heyecanım her halimden belliydi. Sesim titriyor, kelimelerim birbirine karışıyor, nefesim cümlemi tamamlamaya yetmiyordu. Selam verdim, selamımı aldı ve beni içeriye davet etti.

İçeride beni kucakladı, ellerimden tuttu ve gözlerimin içine bakarak "Hoş geldin güzel kızım, sefalar getirdin, beni çok beklettin. Uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum. Demek bugüne nasipmiş. Lütfen kusurumu bağışla, bugüne kadar benim sana gelmem gerekiyordu. Sen bize geldin hayırda öne geçtin. Tebrik ederim güzel kızım. Maşallah ne kadar da güzelmışsin. Rabbim nazardan ve kem gözlerden korusun." dedi.

Kendisiyle ilk defa yakından görüşmeme rağmen beni kırk yıllık bir dost gibi karşılaması karşısında adeta büyülenmişim. Bugüne kadar yakından görüşmemiştik. Ona bir faydam da dokunmadı. Akralalık bağımız yok. Bundan sonra benden faydalanabileceği bir menfaati yok. Buna rağmen böyle sıcak ilgisi beni iyice şaşırttı. Demek hala yeryüzünde böyle iyiliksever güzel insanlar varmış. Onları tanımadığımız için bugüne kadar haklarında nice yanlış düşünceler beslemişiz. Allah bizi affetsin.

Ne diyeceğim, nereden başlayacağım bilemiyorum. İçimden geldiği gibi söze başladım:

“Hacer hocam, hayatımda değişiklikler yapmak istiyorum. Hayata yeniden başlamaya karar verdim. Kendimi yeni doğmuş gibi hissediyorum. Yakın bir zaman önce kendilerini ‘Namaz Gönüllüsü’ olarak isimlendiren hocalarımızla tanıştım. Bir arkadaşımın vesilesiyle zorla gittiğim program benim hayatımı altüst etti. Kendimi bulmama vesile oldu. Hocalarım bana ayna oldular. Aynada kendimi gördüm. O gecedeki yeni bir hayata doğdum. Acemiyim. Yolu bilmiyorum. Yolda rehbersiz yürünmez diye düşündüm. Siz geldiniz aklıma. Mahallemizde sizin haliniz hep dikkatimi çekerdi. Sizden çekinirdim. Ne yalan söyleyeyim biraz da korkardım. Sizi illegal bir örgütün üyesi gibi düşünürdüm. Hatta size Arap ülkelerinden maddi destek geldiğini söyleyenler olurdu. Ben de sizden korkardım. Korkmama rağmen sizi görünce seyretmekten de kendimi alamazdım. Çünkü sizi mahallede yüksek sesle konuşurken görmedim. Kimsenin aleyhinde bir söz söylediğinizi duymadım. Yürüyüşünüzde bir ciddiyet ve asalet vardı. Bakışlarınız daima yerdeydi. Kıyafetiniz bakanda saygı uyandırıyor. Hiçbir erkeğin size şehvetle baktığını görmedim. Sizin çocuklara ve gençlere Kur’an okuttuğunuzu duyuyordum. Sözü çok uzattım biliyorum. Ama içimi dökmek istiyorum. Sizden önce helallik istiyorum sonra da beni öğrenciliğe kabul etmenizi istirham ediyorum.”

Hacer hocaya içimi dökünce sırtımdan bir ton yük kalkmış gibi hafiflediğimi hissettim. Terden sırlıklam olmuşum. Heyecandan tir tir titriyorum. Ama çok rahatladım. Hacer hoca anne şefkatiyle gözümün içine bakarak insana huzur veren ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Güzel kızım, seni bana yönlendiren Rabbimize teşekkür ediyorum. O bizi mümin kardeş kıldı. Bizler kardeşiz. Birbirimi-

zin derdiyle dertlenmek, sevinciyle sevinmek mümin olmamızın gereğidir. Beni bir anne, teyze, abla ve bir dost olarak kabul etmeni isterim. Her zaman gelebilirsin. Gece gündüz fark etmez hizmetindeyim kızım. Daha önce hakkımda duyduklarını unut. Onlar senin içinde bir çöptü. Çöpün yeri neresiyse onları oraya bırak. En güzel temizlik tevbeyle yapılır. Sen zaten günahlarını terk etmişsin. Hatalarını fark edip onların affı için istiğfar etmişsin. Şimdi bize düşen temizlenmiş olan gönül sarayını güzelce tefriş etmektir. Seninle ilk işimiz yaşam kılavuzumuz olan Kur'an-ı Kerim'i bize gönderildiği şekliyle okumayı öğrenmek olacak. Bununla beraber kitabımızda Rabbimiz bize ne söylüyor onu öğrenmeye çalışacağız. Çünkü okumaktan gaye onu anlamak, anlamaktan gaye ise anladıklarımızla yaşamaktır. Allah (cc) bu kitabı bize yaşam kılavuzu olarak göndermiştir. Hz. Adem'den Hz. Muhammed'e (sav) kadar bütün peygamberlere gönderdiği mesajının özeti ve en gelişmiş hali bu kitaptadır. Allah (cc) başka peygamber ve başka kitap göndermeyeceğini haber veriyor. Kıyamet kopuncaya kadar bütün insanlığın rehberi bu kitaptır. Bu kitapta en ufak bir tereddüt, çelişki, değişiklik ve insan müdahalesi bulamazsın. Rabbimiz ilahi vahyini kendisinin koruyacağını haber veriyor.

Şimdi sen önce onun mübarek harflerini tanıyacak ve usulünce okumayı öğreneceksin. Bu devam ederken sana öncelikle iki farklı meal tavsiye edeceğim. İkisinden birini tercih edebilirsin. İstersen ikisini de alıp karşılaştırarak da okuyabilirsin. Biri Diyanet'in hazırladığı Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi hocalarının heyet olarak hazırladığı meal, diğeri de Hasan Tahsin Feyizli Hocanın hazırladığı *Feyzü'l Furkan* isimli mealidir. Özellikle *Feyzü'l Furkan*'ın dilinin sade ve anlaşılır olması, ayetlerin birbiriyle irtibatlarının kurulması, gerekli yerlerdeki küçük açıklamaları onu daha anlaşılır ve faydalı kılıyor. Sana tavsiyem her ayeti Rabbimizin sana bir mektubu

gibi oku. Kendine oku. Başkalarının eksikliklerini gidermek, onlara cevap verme gayesiyle okuma. Önce kendini Kur'an'ın boyasıyla boyamaya çalış. Sen onun boyasıyla boyanırsan seninle beraber olanlar da o boyayla boyanacaklardır. Bizler maalesef kendimizden değil başkalarından başlamayı seviyoruz. Kendimizi düzeltmeden başkalarını düzeltmeye çalışıyoruz. Kendimize değil başkalarına okuyoruz. Böyle olunca da ne kendimize ne de başkalarına fayda veriyor. Çünkü yaşadığımız bir şeyi başkasına söylememiz faydadan çok zarar getiriyor. Halk arasında bir söz vardır, "Ele verir talkını, kendi yutar salkımı" derler. Bizim bundan sakınmamız gerekir. Çünkü biz müslümanız. İslam'ı temsil ediyoruz. Rabbimiz bizi uyarır, "Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyi niçin söylüyorsunuz?" (Saff,2)

Kur'an-ı Kerim mealinin yanında bir de tefsir olsa çok güzel olur. İhtiyaç hissettikçe ona müracaat edersin. Ayetlerin iniş sebebini ve Rabbimizin muradını daha güzel anlarız. Mahmut Toptaş hocanın *Şifa Tefsiri* sohbet tadında iyi bir yol arkadaşı olabilir.

Bundan sonra yaşayan Kur'an olan Sevgili Peygamberimizin (sav) hayatını ve mübarek sözlerini okuyacaksın. Hayatıyla ilgili çok güzel eserler yazılmıştır. Öncelikle Necip Fazıl Kısakürek'in *Çöle İnen Nur*'unu tavsiye ederim. Muhteşem bir eserdir. Tekrar tekrar okunacak kitaplardan biridir. Bunun yanında Kadı İyaz'ın *Şifa*'sı ve Mustafa Asım Köksal Hoca'nın *İslam Tarihi*. Bunlar hayatın boyunca istifade edeceğin başucu kitapların olsun. Kaliteli kitapları tekrar tekrar okuyup gereğince yaşamak insana değer katar. Kamil bir mümin kılar. İnşallah sen de ihlaslı bir mümin olasın güzel kızım.

Haftada bir sohbetimize katılabilirsin. Sahabe efendilerimiz sohbetle yetiştiriler. Sohbet en güzel eğitim metodudur. Sana internette veya radyodan dinleyebileceğin Mehmed Zahid Kotku (r.aleyh) ve M. Esad Coşan (r.aleyh) hocalarımızın sohbetlerini tavsiye ederim. Fakirin gönül mimarlarıdır. Kitapları ve sohbetleri bendeniz için bir üniversiteden âlâdır. Mehmed Zahid Efendi'yi vefatından sonra tanıdım. Eserlerini okudum, sohbetlerini önce kasetlerden dinledim. Bizim dönemimizde internet yoktu. Şimdi internette de çok rahat bu sohbetlere ulaşabilir, cep telefonuyla istediğiniz zaman dinleyebilirsiniz. M. Esad Hocaefendi'nin sohbetlerini yıllarca takip ettim. Zikirlerine katıldım. Hayatımda çok ciddi değişimler yaşadım elhamdülillah. Bizim için onun sohbetleri bir üniversite gibiydi. Pazar günlerini ipe çekerdik. Sohbetinde bir haftalık manevi gıdamızı alırdık. Yaşantımızda bir güzellik varsa onların eseridir. Allah (cc) makamlarını cennet, derecelerini yüksek eylesin. Bizlere de izlerince yürümeyi nasip eylesin. Çünkü onlar Peygamber Efendimizin (sav) manevi varisleridir. Hayatları boyunca hep hadis dersi yaparak sevenlerini Resulullah'ın (sav) izince yürütmek istemişlerdir. O'nun ahlakıyla ahlaklanmamız için çok tatlı nasihatleri oldu. Hala sohbetleri radyoda devam ediyor. Dinlemeni isterim. Zaman geçtikçe kendindeki değişimi sen de fark edeceksin.

Güzel kızım çok konuştum farkındayım. Fakat beni konuşturan senin samimiyetin ve ilgin oldu. Seninle çok güzel yol alacağız. Sen bizden daha güzel olacaksın. Çevrene nur saçacaksın. Seni görenler Allah'ı hatırlayacaklar inşallah. Mahallemizdeki gençlere güzel bir model olacaksın. Bunun emarelerini sende görüyorum. Ama acele etme. Söylediklerimi yap, şimdilik yeter. Efendimizin (sav) yirmi üç yılda öğrettiklerini sen yirmi üç günde öğrenmeye ve yaşamaya çalışırsan yorulursun. Ben sana dua edeceğim, elimden geldiğince

destekleyeceğim. Haydi göreyim seni. Allah yar ve yardımcın olsun. Programını kendin yap. Müsait vakitlerini bana bildir. Ben senin programına uyarım.”

“Yaşadıklarımın inanamıyorum. Rüyada mıyım, hayal mi görüyorum hala şoktayım. Ne hayal ne de rüya. Rabbimizin aciz kuluna ikramı. Kendisini arayan şaşkın kulunun elinde tutması. Hocamın anlattığı gibi bir adım atana yürüyerek gelmesinin ispatı.

Allah'ım Seni çok seviyorum.
Allah'ım kulunu sevgine layık eyle.
Sana olan yürüyüşümde bana yardım et.
Tuttuğun elimi bırakma Allah'ım.
Amin.”